

maminka a vzhledla. „Děláš takový hluk, že vzbudíš Vojtu.“

„Jejda, promiň, maminko!“ vyhrkla Viki. Vojta byl její mladší bráška. Byl ještě maličký, a tak vždycky chodíval po obědě spát. „Nechtěla jsem ho probudit. Jenom už se nemůžu dočkat, až budeme zítra tančit.“

Maminka se usmála. „Ano, to chápu. Vzpomínám si, jak jsem v tvém věku také tancovala. Byla to velká legrace. Ale nepřeháněj to s tím nadšením, Viki. Podívej se, cos udělala s naším stromem!“

„Co? Já nic ne...“ začala Viki. Ale když si prohlédla větve, zděšeně si zakryla tlamičku packami. Starý dub se od koruny až ke kořenům stříbrně třpytil! Listy už nebyly ani trochu zelené. Kmen už nebyl ani trochu hnědý. Celičkový strom byl pokrytý hvězdným prachem!

Třpytkové veverky měly stejně jako ostatní zvířátka v Kouzelném lese svůj důležitý úkol. Kdykoli zatřepaly svými hustými ocásky, sypaly se z nich třpytky hvězdného prachu.

Jejich úkolem bylo vířit hvězdný prach po celém lese, aby se pěkně třpytil. Jenže dub se netřpytil.

On celý *svítil!*

„To nevadí,“ zasmála se maminka. „Až budeš pršet, déšť třpytky spláchne. A do té doby bude docela pěkné mít ten nejzářivější strom v celém lese – aspoň potmě spolehlivě najdeme cestu domů! Ale teď už je čas na váš nácvik.“

„Opravdu?“ Viki se posadila na zadní a mrskla fousky.

Maminka přikývla.

„Hurá, Hurá!“ radovala se Viki. „Konečně budeme tančit okolo totemu!“ Dvakrát mohutně máchla ocáskem, takže rozvířila ještě víc třpytek, a seběhla ze stromu. Ohlédla se na maminku a zamávala jí. „Jejda...“ zamumlala.

Teď už měla i maminka stříbrnou hlavu. Skoro nebylo poznat, kde končí maminka a začíná strom. „Hodně štěstí,“ zavolala. „A dávej si na ten ocásek pozor!“

